

N:o 46.

Af herr **W. Skytte**, om lagbestämmelser i syfte att bereda vissa enskilda tjänstemän samma skydd som statens mot förnärmelser i deras tjensteutöfning.

Sedan uti 19 kap. 11 och 12 §§ strafflagen stadgats ansvar för skadegörelse å statens »kanal- eller slussverk eller annan sådan vattenbyggnad eller jernvägsanläggning», samt i 14 § samma kap. föreskrifvits, att hvad enligt förstberörda paragrafer gäller om statens deri nämnda anläggningar också må tillämpas å dylik anläggning, den der tillhör enskilda personer, menigheter eller bolag, derest Konungen förordnat, att sådan anläggning skall njuta lika skydd som statens, så stadgas i 25 kap. 22 § 2 mom. strafflagen, att de vid dylika enskilda anläggningar anställda personer äro, i förhållande till allmänheten, för fel och försummelser i sin tjensteutöfning underkastade ansvar lika med de vid statens omförmälda inrättningar antagne tjänstemän.

Då sålunda likställighet på ofvan angifna sätt emellan de i statens tjenst och de vid i fråga varande enskilda anläggningar anställda personer råder i fråga om *ansvar*, vill det synas, som redan häraf borde kunna följa likställighet jemväl i afseende å *skydd* mot förgripelser, som emot nämnda i statens och i enskild tjenst varande personer i deras tjensteutöfning begås. Så är emellertid icke förhållandet, ty under det att 10 kap. strafflagen förunnar dylikt skydd åt statens tjänstemän i allmänhet och således äfven åt de nu i fråga varande, tillkommer deremot icke sådant skydd de vid förenämnda enskilda inrättningar tjenstgörande. Begås våld eller annan förnärmelse mot en sådan enskild tjänsteman i hans tjensteutöfning, drabbas den brottslige icke därför af annat ansvar än det som skulle följa, derest förgripelsen vore begången emot hvarje enskild man.

Men, förutom ofvannämnda förhållande, torde för beredande af skydd åt i fråga varande, i enskild tjänst anställda personer emot förnärmelser i tjänsten jemväl tala en annan omständighet, nemligen den stora vikt, som ligger derpå, att den allmänhet, hvilken begagnar sig af i fråga varande inrättningar, måtte dervid kunna påräkna den största möjliga trygghet för sina personer och sin egendom; och att det i detta afseende icke lär vara utan betydelse, om den personal, af hvilken allmänheten betjenas, i sin tjensteutöfning tryggas mot öfvergrepp eller ej, torde vara påtagligt. För den trafikerande allmänheten lär det vara i ungefär lika hög grad önskvärdt att betjenas väl och säkert af tjänstepersonalen vid t. ex., de enskilda, för allmän trafik upplåtta jernvägarna som af statsbanans tjänstemän. Men vill man detta, synes det också vara skäl att för tjänstemännen vid de enskilda jernvägarna underlätta deras tjensteutöfning genom att låta dem komma i åtnjutande af samma skydd, som tillkommer personalen vid statsbanan.

I fråga om det sätt, hvarpå en lagbestämmelse i ofvan angifna riktning skulle kunna lämpligen i lagen införas, torde möjligen sådant kunna ske derigenom, att uti 10 kap. 5 § strafflagen intoges ett nytt moment, innefattande ett stadgande, motsvarande det som förekommer i 25 kap. 22 § 2 mom. samma lag, af ungefärligen denna lydelse:

Skall, till följd af Konungens förordnande, hvad i 19 kap. 11 och 12 §§ om statens kanal- eller slussverk eller annan sådan vattenbyggnad eller jernvägsanläggning stadgadt är, tillämpas å dylik inrättning, som af enskilda personer, menigheter eller bolag gjord är; gälle hvad i denna § är stadgadt äfven för det fall, att brott, som deri omförmäles, begås emot person, som är vid sådan inrättning anställd.

Som det emellertid möjligen kan anses, att icke blott 10 kap. strafflagen, utan äfven andra delar af denna lag, särskildt 25 kap., beröras af frågan, och då det i hvarje fall är vanskligt för en enskild motionär att föreslå en viss formulering af en lagbestämmelse, får jag härmed vördsamt hemställa, alternativt,

att Riksdagen måtte för sin del besluta lagbestämmelse eller lagbestämmelser i syfte att bereda tjänstemän, som äro anställda vid enskilda personer, menigheter eller bolag tillhöriga anläggningar af här ofvan angifna beskaffenhet, enahanda skydd mot förnärmelser i deras tjensteutöfning, som tillkommer den vid statens liknande anläggningar anställda personal,

till hvilken lagbestämmelse eller hvilka lagbestämmelser jag anhåller få åt lagutskottet öfverlemna den närmare formuleringen,

eller, derest utarbetande af förslag till sådan lag anses icke lämpligen kunna inom lagutskottet ega rum,

att Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lagstadgande i ofvan angifna syfte.

Om remiss till lagutskottet får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 26 januari 1893.

G. W. Skytte.

N:o 47.

Af herr **J. Johnsson** i Bollnäs, *med förslag till förordning angående ändrad lydelse af § 1 i förordningen om landsting den 21 mars 1862.*

I § 1 kongl. förordningen om landsting den 21 mars 1862 stadgas, att förordningen icke är tillämplig på stad, som har mer än 25,000 invånare. Sådan stad utgör således särskild valkrets och utser ledamot af Riksdagens Första Kammare.

Nu stadgas i § 6 af det förslag till ändring af riksdagsordningen, som af 1892 års Riksdag antagits att hvila för vidare grundlagsenlig behandling, följande: